

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **F. B.**, zastoupeného JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem v Praze, Vinohradská 343/6, za účasti **České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2003, č. j. 41 Ca 225/2002 – 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2003, č. j. 41 Ca 225/2002 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán“) ze dne 6. 9. 2002 byl stěžovateli od 14. 10. 2002 odňat plný invalidní důchod, neboť dle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Kutná Hora ze dne 27. 8. 2002 již není plně invalidní. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl napadeným rozsudkem Krajský soud v Praze tak, že ji zamítl, neboť dle názoru soudu splňuje posudek posudkové komise podmínku úplnosti a přesvědčivosti ve svých závěrech, a proto je rozhodnutí, které z něho vycházelo, v souladu se zákonem.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to vadu řízení spočívající v porušení procesních ustanovení s. ř. s. Uvedl, že je pravdou, že na jednání nařízené na 24. 4. 2003 se dostavil se svým právním zástupcem s cca maximálně desetiminutovým zpožděním, nic to však nemění na skutečnosti, že předvolání k jednání převzal dne 10. 4. 2003, z čehož vyplývá, že mu nebyla poskytnuta zákonná lhůta deseti pracovních dnů k přípravě, ale pouze osm pracovních dnů, čímž došlo k porušení ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. Výkladem a contrario ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. je nutno dospět k závěru, že jelikož stěžovatel nebyl řádně předvolán, bránila tato skutečnost projednání a skončení věci. Dále navrhl provedení nezávislého posudku k posouzení svého zdravotního stavu.

Ze spisu, který soudu předložil krajský soud, vplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 8. 4. 2003 byl stěžovatel předvolán k jednání v předmětné věci, a to na 24. 4. 2003 ve 14,30 hod. Stěžovateli bylo uvedené předvolání doručeno dne 10. 4. 2003. V protokolu o jednání před soudem prvního stupně, založeném na č. l. 24 spisu, je uvedeno, že žalobce se nedostavil, doručení vykázano dnem 10. 4. 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Dle odst. 3 citovaného ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávaném případě došlo ze strany soudu k porušení ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. citovaného výše, neboť stěžovatel (v původním řízení žalobce) měl k přípravě na jednání pouze osm pracovních dnů (12. 4., 13. 4., 19. 4., 20. 4. a 21. 4. 2003 byly dny pracovního klidu), tedy méně než deset pracovních dnů, které stanoví zákon. Za těchto okolností by krajský soud mohl jednat pouze tehdy, jestliže by stěžovateli k přípravě na jednání postačovala lhůta kratší, případně souhlasil-li by stěžovatel, v jehož neprospěch jde zkrácení lhůty, se zkrácením této lhůty. V daném případě tomu tak nebylo, předcházející řízení proto bylo stíženo vadou, která vedla ke znemožnění konání jednání až do doby, kdy by uplynula zákonem stanovená lhůta. Proto měl krajský soud nařízené jednání odročit a nikoliv vydat rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal námitku stěžovatele týkající se nedodržení zákonné lhůty jako důvodnou.

S ohledem na shora uvedené považoval Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se dalšími stížnými námitkami stěžovatele, neboť tyto bude moci znovu uplatnit v řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné pro vadu řízení, proto ho dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 5. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu